

บทที่ 12

ปัญหาในแองโกลอเมริกา

ประเทศที่ร่ำรวยและพัฒนาแล้วอย่างสหรัฐอเมริกาและแคนาดานั้น ไม่ใช่จะปราศจากปัญหาเสียเลย แต่ทั้งสองประเทศต้องประสบกับปัญหาหลายอย่างและปัญหาบางอย่างก็เป็นปัญหาที่รุนแรงหรือเรื้อรัง ยากที่จะแก้ไขไปได้ ความยากลำบากที่จะต้องเอาชนะให้คืนส่วนหนึ่งสืบเนื่องมาจากผลของกระบวนการพัฒนาประเทศนั่นเอง เราได้กล่าวถึงปัญหาการใช้ทรัพยากรจำนวนมหาศาลไปแล้ว ปัญหาที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้คือปัญหาเกี่ยวกับความไม่เสมอภาคของการศึกษา เศรษฐกิจ การรวมภูมิภาคต่าง ๆ เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของชาติให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสถานการณ์ทางบ้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของคนกลุ่มน้อย ซึ่งพบทั้งในสหรัฐและแคนาดา

1. ความไม่เสมอภาคของรายได้และปัญหาต่าง ๆ ในภูมิภาค

จากสถิติเกี่ยวกับจำนวนประชากรที่มีรายได้น้อยในสหรัฐและแคนาดาพบว่า มีประชาชนจำนวนไม่น้อยที่จัดว่าเป็นผู้ที่ยากจน คำว่า "ยากจน" นี้ มีความหมายแตกต่างกันไปแล้วแต่มาตรฐานการวัดของแต่ละประเทศ ตาราง 12.1 แสดงการวัดระดับความยากจนโดยใช้ขนาดของครอบครัวเป็นเกณฑ์ ประมาณกันว่าในแองโกลอเมริกาทั้งหมดมีคนจนประมาณร้อยละ 12 - 15 ของประชากรทั้งหมด สำหรับในสหรัฐอเมริกาคนผิวดำเกือบ 1 ใน 3 จัดว่าเป็นคนจน คนจนที่เป็นคนผิวขาวมีจำนวนมากกว่าที่เป็นผิวดำ (แต่ % คนจนผิวดำมีมากกว่า % คนจนผิวขาว) สาเหตุของความยากจนมีหลายประการ และมักจะมีผลกระทบกัน เกี่ยวโยงอย่างใกล้ชิด (ดูตาราง 12.2)

คนจนสหรัฐมีทั้งที่อยู่ในเขตชนบทและเขตเมือง คนจนในเขตเมืองมีอยู่เป็นจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนประชาชนชาวเมืองทั้งหมด แต่คนจนในเขตชนบทมีเป็นจำนวนไม่น้อยเมื่อเทียบกับจำนวนชาวชนบททั้งหมด อย่างไรก็ตาม เรามักจะมองเห็นปัญหาคนจนในเมืองชัดเจนกว่า เนื่องจากว่าคนเหล่านี้มักจะรวมอยู่ในบริเวณเดียวกันที่เรียกว่า

ตาราง 12.1 การวัดระดับความยากจนจากขนาดของครอบครัวปีค.ศ. 1982

ขนาดของครอบครัว (คน)	รายได้ต่อปีที่จัดว่าอยู่ในระดับยากจน (ดอลลาร์)
1	4,900
2	6,280
3	7,690
4	9,860
5	11,680
6	13,680
7	14,980
8	16,610
9 คนขึ้นไป	19,710

ที่มา : U.S. Bureau of Census, Current Population Report,
1982.

ตาราง 12.2 จำนวนครอบครัวที่ยากจนในสหรัฐอเมริกา

จำนวนครอบครัวยากจน	1981		1980	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทั้งหมด	31,822,000	14.0	29,272,000	13.0
ผิวขาว	21,553,000	11.1	19,699,000	10.2
ผิวดำ	9,173,000	34.2	8,579,000	32.5

ที่มา : U.S. Bureau of the Census, Current Population Report, 1982.

ghetto ในขณะที่คนจนในเขตชนบทแยกย้ายกระจัดกระจายกันอยู่ ซึ่งทำให้การแก้ปัญหา การจ้างงานและการให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ ทำได้ลำบากบริเวณที่มีคนจนมากได้แก่ รัฐนิวยอร์ก อิลลินอยส์ และเท็กซัส นอกจากนั้นยังพบในรัฐบางแห่งทางภาคเหนือและภาคใต้

คนจนในเขตชนบทมักอาศัยอยู่ในเมืองเล็ก ๆ หรือในเขตเกษตรกรรม พวกนี้อยู่ห่าง ๆ กัน ดังนั้นจึงมักจะถูกมองข้ามไปว่าไม่ใช่ปัญหา ภาคใต้มีคนจนประเภทนี้มากที่สุด เราจะพบแถบที่ราบชายฝั่งคานาโตจากเวอร์จิเนียถึงเท็กซัส และในบริเวณที่สูงในภาคใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณที่ราบสูงแอปปะเลเชียนและโอซาร์ค นอกจากนั้นคนจนเหล่านี้ยังกระจัดกระจายอยู่แถบชายขอบของภูมิภาคนิวอิงแลนด์กับบริเวณตอนบนของทะเลสาบใหญ่ทั้งห้า (มิชิแกน วิสคอนซิน และมินเนโซตา) บริเวณตอนเหนือของที่ราบใหญ่ และในภูมิภาคตะวันตกเฉียงใต้ก็คล้าย

การที่จะศึกษาถึงสาเหตุหรือหาทางแก้ปัญหาความยากจนนั้นจำเป็นต้องศึกษาอย่างถี่ถ้วน เพราะจะเกี่ยวพันไปถึงสภาพทางสังคม เศรษฐกิจและสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่แตกต่างกัน สาเหตุบางอย่างของความยากจนสืบเนื่องมาจากการกีดกันผิว ทัศนคติทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เช่น ความยากจนที่เกิดขึ้นในหมู่พวกที่มีเชื้อสายเม็กซิกัน อินเดียนแดง และพวกนิวกัวที่อยู่แถบแอปปะเลเชียนทั้งที่อยู่ในเขตเมืองและในเขตชนบท การกีดกันชนหมู่น้อยมีผลต่อการหางานทำ การได้รับการศึกษาและการฝึกหัดงาน ในบริเวณแอปปะเลเชียนบางส่วนมีการประกอบการเกษตรมาตั้งแต่เริ่มมีการตั้งถิ่นฐาน เมื่อเกษตรกรรมเริ่มอยู่ในรูปการค้า และมุ่งหวังผลกำไรมากยิ่งขึ้นโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เกษตรกรในเขตแอปปะเลเชียนซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ค่อนข้างไกลเคี่ยวไถในไร่นาขนาดเล็ก สภาพดินไม่อุดมสมบูรณ์นัก จึงไม่สามารถจะปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นได้ การที่อยู่ไกลเคี่ยวคิดต่อกับตลาดจำนวนมากก็เป็นอุปสรรคของเกษตรกรเหล่านี้เช่นกัน และนี่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้แอปปะเลเชียนยากจนลง ปัญหาในลักษณะนี้เป็นปัญหาสำคัญในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ก่อให้เกิดความยากจนคือ ความไม่สมดุลของอุปสงค์ และอุปทานสำหรับแรงงานที่มีคุณสมบัติและความชำนาญเฉพาะอย่าง ซึ่งสิ่งนี้เป็นปัญหาที่มีที่ตึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับควย ส่วนใหญ่ของภาคใต้ในศตวรรษที่ 19 และ 20 มีปัญหาประชากรหนาแน่นมากในเขตชนบทที่ยังต้องใช้แรงงานคนเป็นจำนวนมาก แรงงานในภาคเกษตรกรรมนั้นมีผลตอบแทนหรือมีรายได้น้อย หรืออย่างก็ถึงระดับปานกลาง ในขณะที่ตัวภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศกำลังเติบโตรุกหน้าจากอุตสาหกรรมและการขยายตัวของเมือง มีแรงงานที่มีฝีมือซึ่งทำให้มีรายไคสูง ผลลัพธ์ก็คือช่องว่างระหว่างรายไคของประชาชนในภาคใต้กับภาคอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้น การที่รายไคระหว่างภูมิภาคไม่เท่าเทียมกันทำให้เกิดการอพยพแรงงานจากภาคใต้สู่ภาคเหนือ แต่แรงงานเหล่านั้นไร้ฝีมือ ไม่ได้ถูกเตรียมมาสู่ชีวิตแบบอุตสาหกรรมเมืองที่ยุ่งเหยิง/ผสม เข้ากับการขาดเงินทุน ความไม่ยุติธรรมทางสังคม และการนิยมอยู่รวมกันในกลุ่มคนจนด้วยกันเอง เหล่านี้เป็นสาเหตุที่การแสวงหาความก้าวหน้าและประสบผลสำเร็จทำได้ยาก

นอกจากนั้นความยากจนยังสืบเนื่องมาจากการที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจบางประเภทเปลี่ยนแปลงที่ตึง จะเป็นควยเหตุผลใดก็ตาม ทำให้ประชาชนที่เคยหาเลี้ยงชีพควยกิจกรรมประเภทนั้น ๆ ต้องกลายเป็นคนว่างงานและยากจนลง อาทิกการที่โรงงานอุตสาหกรรมทอดผ้าในเขตนิวอิงแลนด์ตกต่ำลง ชาวเหมืองในเพนซิลเวเนียไปจนถึงเคนตักกีก็ค่อย ๆ สูญเสียนงานเมื่อถ่านหินมีตลาดลดลง และมีการนำเอาเครื่องจักรมาใช้แทนแรงงานของคนในเมืองมากขึ้น เกษตรกรในภาคใต้ประสบปัญหาการเสื่อมโทรมของการเกษตร ซึ่งมีผลกระทบต่อกองงานผู้เช่าที่ดิน และเจ้าของฟาร์มเอง ผลที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจเหล่านี้มักจะหมายถึงการเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจขึ้นเป็นหย่อม ๆ หรืออาจหมายถึงการแผ่กระจายของความยากจนเป็นบริเวณกว้างก็ได้ ประชาชนที่ประสบปัญหามักอพยพมาหางานทำในเมืองซึ่งกลายเป็นการนำเอาความยากจนมาอยู่ในเมือง ในรูปของย่านคนจนหรือชุมชนแออัด แต่ก็ยังมีอยู่ ๆ ที่คนจนเหล่านี้ยังอยู่ที่เก่าไม่อพยพไปไหน

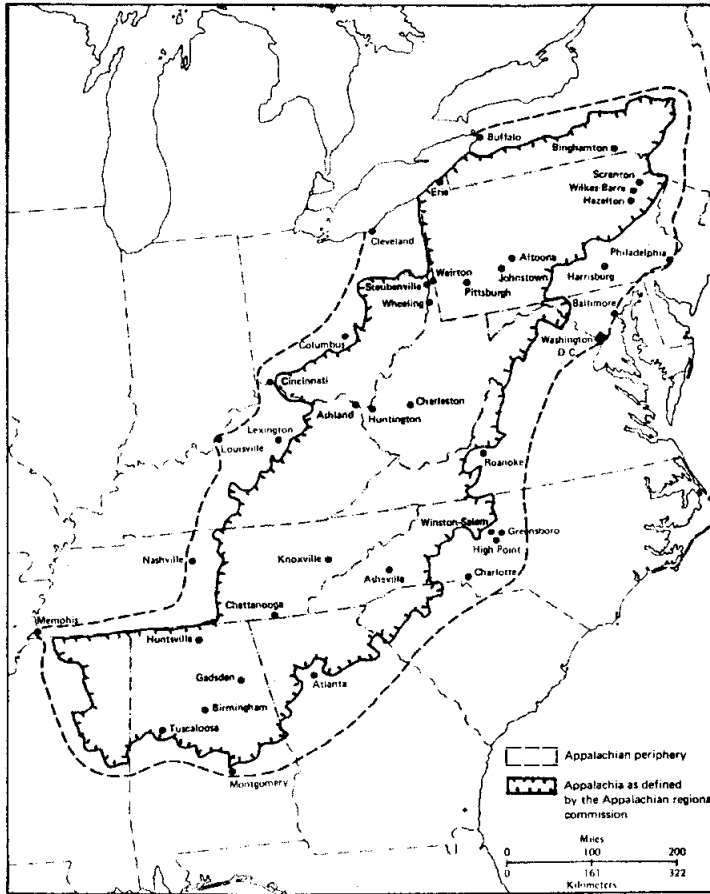
ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสาเหตุของความยากจนมีหลายประการ ทั้งที่เป็นสาเหตุ
เกิดขึ้นโดยอิสระหรือเกิดร่วมกับสาเหตุอื่น ๆ ด้วยก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้น แต่ละภูมิภาคมีความ
รุนแรงแตกต่างกันไป แม้ว่าเราไม่สามารถศึกษาภูมิภาคที่ยากจนได้อย่างละเอียดละออ
แต่ในที่นี้ก็ยกตัวอย่างภูมิภาคที่มีปัญหาความยากจนมาเป็นประโยชน์แก่ความเข้าใจ 1 ตัวอย่าง
นั่นคือภูมิภาคแอมแปะเลเซีย

แอมแปะเลเซีย

เมื่อกล่าวถึงภูมิภาคแอมแปะเลเซีย ทำให้หลายคนนึกไปถึงทิวเขาและป่าไม้ที่
งดงาม ลำธารใสสะอาด ห้วยน้ำเล็ก ๆ หุบเขาที่น่าตื่นตา โรแมนติกแปลกตาจากที่อื่น
สวนผลไม้ตามไหล่เขา ฟาร์มที่รุ่งเรืองบนที่ราบหุบเขาซึ่งมีดินอุดมสมบูรณ์ แต่อีกหลายคน
อาจนึกไปถึงผู้คนภูเขาที่มีการศึกษาจำกัด อยู่อย่างโดดเดี่ยวและลำบากด้วยการตัดสินใจ
ของตนเอง และเมื่อไม่นานมานี้มีการกล่าวขวัญและหันความสนใจมาศึกษาเรื่องของ
ความยากจนแถบแอมแปะเลเซียมาก ในฐานะภูมิภาคที่มีปัญหา จึงทำให้มีผู้มองดู
แอมแปะเลเซียเปลี่ยนไป แอมแปะเลเซีย ในทัศนะใหม่หมายถึงคนผิวขาวที่ยากจน อยู่
อย่างสันโดษ และมีความหวังที่จะรุ่งเรืองเท่าเทียมผู้อื่นอยู่เพียงน้อยนิดเท่านั้น (ดูรูป 12.1)

ต้นตอของปัญหาความยากจนในแถบแอมแปะเลเซียนั้น เกิดจากการที่อยู่อย่าง
โดดเดี่ยวมาเป็นเวลานาน ไม่สามารถเข้าร่วมในเกษตรกรรมที่ทันสมัยและการเกษตร
แบบการค้าได้ ความรุ่งเรืองที่เกิดในยุคเหมืองถ่านหินเป็นความรุ่งเรืองในระยะสั้น ๆ
และทำให้ที่อื่นร่ำรวยยิ่งกว่า ภายหลังปี 1940 การทำเหมืองใช้เครื่องจักรเข้าช่วยมาก
และมุ่งทำอยู่เพียงไม่กี่แห่ง ทำให้คนเริ่มว่างงานลง ที่ที่เป็นเหมืองร้างก็ใช้ทำการไถไม่ได้
ทิวทัศน์ที่สวยงามถูกทำลายลงเพราะเหมืองแร่และเพราะการทำป่าไม้ ซึ่งก่อให้เกิดผล
กระทบกระเทือนอันร้ายแรงต่อระบบนิเวศของภูมิภาคนี้ ทั้งต่อทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากร
ธรรมชาติอื่น ๆ ดินถูกทำลายชะล้างพื้นดินเป็นหลุมเป็นแอ่ง น้ำท่วมมากขึ้นเพราะวิธี
เกษตรกรรมที่ไม่ถูกต้อง มีการตัดโค่นไม้ในบริเวณต้นน้ำลำธาร ซึ่งการกระทำดังกล่าว

ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 20 แล้ว ความยากจนของมนุษย์ ความหวังในชีวิต
ที่ริบหรี่ ความรุนแรง การหยุดยั้งที่เป็ยวิถีชีวิตที่อยู่กับประชาชนแถบนี้มาหลายชั่วอายุคนแล้ว

รูป 12.1 ภูมิภาคแอปเปเลเซียน ในสหรัฐอเมริกา

บริเวณที่เราเรียกว่าแอปเปเลเซียนนั้นเริ่มจากบริเวณริมชายฝั่งทะเล
ของแคนาดาไปจนถึงตอนกลางของรัฐจอร์เจียและแอละแบมา ซึ่งรวมเอาภูมิภาคที่มี
ลักษณะทางกายภาพหลายประเภทเข้าด้วยกัน แต่ส่วนที่ยากจนของแอปเปเลเซียน
จะหมายถึงบริเวณที่เป็นที่ราบสูง เทือกเขาและหุบเขาทางค้ำไม้และตะวันตกของ

หุบเขาโมฮอก และฮัทสัน รัฐบาลสหรัฐได้ตั้งคณะกรรมการจัดการปัญหาภูมิภาค แอปปะเลเชียนขึ้นเมื่อปี 1965 เรียกว่า The Appalachian Regional Commission เพื่อเป็นผู้จัดการแก้ไขปัญหาความยากจนในบริเวณนี้ คณะกรรมการชุดนี้ได้สังเกตเห็นว่าการคัดถนนผ่านเข้าไปในบริเวณดังกล่าวจะทำให้เกิดการตั้งภูมิกษณนี้ให้เข้าสู่ภูมิภาคที่เจริญกว่าอื่น ๆ เป็นการนำสินค้าสู่ตลาด นำความคิดเข้าไปเผยแพร่ เพราะคณะกรรมการดังกล่าวเชื่อว่าภูมิภาคนี้ยากจนก็เพราะถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวนั่นเอง แม้ว่าไม่จะถูกคัดที่นี้ถนนหินจะถูกชุดบริเวณนี้ แต่ความร่ำรวยกลับหลังไหลไปสู่ที่อื่น

การที่บริเวณใดมีลักษณะที่ได้เปรียบตั้งแต่ต้น สามารถนำไปสู่กระบวนการของการเติบโตเป็นลูกโซ่กันไปได้ แต่ถ้ามองในมุมกลับการที่บริเวณใดเสียเปรียบตั้งแต่ต้น ก็อาจจะทำให้บริเวณนั้นล่าช้ากว่าผู้อื่นอยู่ตลอดเวลาได้เช่นกัน เหมือนกับการที่ถูกปล่อยให้โดดเดี่ยวยากจน ระคัยการศึกษาต่ำ มีความคิดริเริ่มจำกัด เหล่านี้มีผลให้เกิดปัญหาตามมาอีกมาก แต่ผู้ที่มีความเชื่อว่าการปรับปรุงระบบการขนส่งจะสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจให้เติบโตขึ้นได้ ก็เชื่อว่าอุตสาหกรรมจะมาตั้งอยู่ใกล้ทางหลวง และการที่ภูมิภาค-แอปปะเลเชียนมีพิวทัศน์คงงามอยู่แล้ว เมื่อมีการคมนาคมสะดวกก็จะกลายเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจและท่องเที่ยวที่ดีได้

อย่างไรก็ตามนักวิชาการบางคนมีความเห็นแตกต่างไป เพราะเชื่อว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจอาจเกิดขึ้นในเมืองที่มีการติดต่อกับเมืองอื่นหรือประชาชนในภูมิภาคอื่น ดังนั้นเมืองที่มีแนวโน้มว่าจะมีความเจริญทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นมากที่สุด คือเมืองที่ตั้งอยู่ชายขอบของภูมิภาคแอปปะเลเชียนไม่ใช่เมืองคอนในที่ยากจนและโดดเดี่ยว ยิ่งไปกว่านั้นชุมชนเล็ก ๆ เหล่านี้ยังมีอุปทานค่านแรงงานน้อยเพราะอยู่แยกย้ายกันไปในเขตชนบท ดังนั้นจึงไม่เหมาะแก่การตั้งโรงงานอุตสาหกรรม แม้แรงงานที่มีอยู่จะมีราคาถูกก็ตาม จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏพบว่าเมืองที่เติบโตเร็วที่สุดในเขตแอปปะเลเชียน คือเมืองชายขอบค่านเหนือในรัฐนิวยอร์กและเพนซิลเวเนียและเมืองชายขอบค่านใต้ใน

บริเวณพืชมอนต์เริ่มจากเวอร์จิเนียไปถึงแอละแบมา ทางหลวงที่ตัดใหม่อาจเป็นเส้นทาง
พาคนจากแอปปะเลเชียวนจากชายขอบออกไปสู่ที่อื่นที่เจริญกว่าก็ได้ ในขณะที่ดินแดนตอนใน
ยังไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากนัก

โครงการอีกโครงการหนึ่งที่จัดขึ้นเพื่อปรับปรุงเขตแอปปะเลเชียวน ได้แก่
โครงการ Tennessee Valley Authority (TVA) โครงการนี้เป็นโครงการพัฒนา
ภูมิภาคขนาดใหญ่แห่งแรกของสหรัฐ เริ่มขึ้นตั้งแต่ในทศวรรษ 1930 ภูมิภาคที่อยู่ภายใต้
โครงการ TVA เป็นบริเวณเกษตรกรรมที่ไม่ค่อยได้ผลก็เพราะมีปัญหาน้ำท่วมอยู่เสมอ ๆ
นโยบายของโครงการนี้คือการปรับปรุงพื้นที่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยการควบคุมปริมาณน้ำ
จากแม่น้ำเทนเนสซี และสาขาปรับปรุงการเดินเรือในแม่น้ำนี้จนถึงเมืองนอกซ์วิลล์
ตลอดจนตั้งโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำ พื้นที่ส่วนใหญ่ภายใต้โครงการนี้เป็นบริเวณ
แหล่งระบายน้ำของแม่น้ำเทนเนสซี นอกจากจะปรับปรุงด้านกายภาพแล้ว โครงการ
ดังกล่าวยังมุ่งที่จะส่งเสริมสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม โดยปรับปรุงเกษตรกรรมและ
การศึกษาและพัฒนาศักยภาพที่จะใช้พื้นที่เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

การประเมินผลความสำเร็จของโครงการ TVA ทำได้ยากเพราะมีข้อขัดแย้ง
ทางด้านการเมืองรวมอยู่ด้วย อย่างไรก็ตามผลสำเร็จที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนก็มีอยู่
เช่นการที่สามารถควบคุมปัญหาเรื่องน้ำท่วม ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมในแม่น้ำเทนเนสซี
ตลอดจนการขยายพลังงานไฟฟ้าให้แก่ประชาชนและโรงงานอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม
อุปสงค์ด้านพลังงานไฟฟ้ามีมากเกินไปกำจัดการผลิตจากพลังน้ำอย่างเดียว จึงต้องมีการใช้
ถ่านหินจากแถบแอปปะเลเชียวนเป็นเชื้อเพลิงด้วย

แต่ถ้าพิจารณาต่อไปก็จะมองเห็นถึงความล้มเหลวของโครงการนี้เพราะ
บริเวณแอปปะเลเชียวนที่ยากจนยังอยู่ ความยากแค้นทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคมของ
ประชาชนอีกจำนวนไม่น้อย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่อยู่ด้านตะวันออก) ยังไม่ได้รับ
การปรับปรุงให้ดีขึ้น ทั้งนี้เพราะศักยภาพในการพัฒนานั้นแตกต่างกัน มีทรัพยากรธรรมชาติ

ไม่เหมือนกัน มีประชาชนไม่เหมือนกัน ความสะดวกที่ได้รับจากการคมนาคมขนส่งแตกต่างกัน ดังนั้นเราจึงไม่อาจคาดหวังได้ว่าจะสามารถทำให้เกิดความเสมอภาคทางเศรษฐกิจให้แก่ประชาชนทุกคน ทั่วทุกภูมิภาคได้

2. ปัญหาชาวอเมริกันผิวดำ

การที่ประเทศใดประเทศหนึ่งจะประกอบไปด้วยประชาชนหลายกลุ่ม ต่างผิว ต่างเชื้อชาติและภาษา หรือได้รับผลสำเร็จทางด้านเศรษฐกิจต่างกันไปนั้น ไม่ใช่เรื่องน่าแปลก ผลจากการที่มีคนหลายกลุ่มหลายเชื้อชาติอยู่ในประเทศเดียวกัน อาจก่อให้เกิดอุปสรรคในการรวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของประเทศชาติ และยังสามารถนำไปสู่ปัญหาการกีดกัน ซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ สหรัฐอเมริกาเป็นตัวอย่างที่ดีของประเทศที่ประสบปัญหานี้

ในสหรัฐฯ รูปแบบการตั้งถิ่นฐานของคนผิวดำและความสัมพันธ์ระหว่างคนผิวดำ และคนผิวขาวมีรากฐานมาจากระบบการเกษตรแบบไร่ขนาดใหญ่เพื่อการค้าที่อยู่ในภาคใต้ตอนล่าง การที่ค้นหาแรงงานที่ต้องการไม่พบทำให้ผู้บุกเบิกชาวอังกฤษที่อยู่ในเมืองเจมส์ทาวน์หันมาประกอบอาชีพทำไร่เพื่อการค้าแทน พืชที่ปลูกมากคือยาสูบ เพราะหาตลาดได้ง่ายและได้กำไรดี

การทำไร่ยาสูบจำเป็นต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมากในการถางและปรับพื้นที่ การปลูกกำจัดวัชพืช เก็บเกี่ยวและบ่มใบยา การปลูกยาสูบซ้ำซากบนพื้นที่เดียวกันอยู่ตลอดเวลา ทำให้ดินเสื่อมคุณภาพภายในเวลาสองสามปีหลังจากการเริ่มใช้พื้นที่นั้น ดังนั้นจึงต้องมีการเปิดป่าอยู่ตลอดเวลาเช่นกันซึ่งทำให้ต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก ในสมัยแรกมีการจ้างแรงงานที่ทำสัญญาผูกมัดมาใช้งานแต่ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะเมื่อครบสัญญาแล้วคนงานพวกนี้ก็จะตีตัวจากไปสู่อิสรภาพในดินแดนที่กว้างใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงต้องหันมาใช้ระบบทาสที่สามารถใช้แรงงานที่มีราคาถูกลงควบคุมได้ และคงที่ไม่หนีหายไปไหน ระบบดังกล่าวจึงแพร่ขยายอย่างรวดเร็วในช่วงศตวรรษที่ 18 ระบบการใช้แรงงานทาสถูกนำไปใช้ในทุกที่ที่มีการทำไร่ขนาดใหญ่เพื่อการค้า

ตาราง 12.3 จำนวนประชากรนิวกัวในภูมิภาคต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา

ปี	รวม	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคกลางตอนใต้	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
จำนวน (พันคน)					
1980	26,488	6,150	5,200	13,248	1,890
1970	22,580	4,344	4,572	11,970	1,695
1960	18,860	3,028	3,446	11,312	1,074
1950	15,042	2,018	2,228	10,225	571
1940	12,886	1,370	1,420	9,950	171
1930	11,891	1,141	1,262	9,362	120
1920	10,463	679	793	8,912	79
1910	9,828	484	543	8,749	51
1900	8,934	385	496	7,923	30
ร้อยละ					
1980	100	23.2	19.6	50.5	7.1
1970	100	19.2	20.2	53.0	7.5
1960	100	16.1	18.3	60.0	5.7
1950	100	13.4	14.8	68.0	3.8
1940	100	10.6	11.0	77.0	1.3
1930	100	9.6	10.6	78.7	1.0
1920	100	6.5	7.6	85.2	.8
1910	100	4.9	5.5	89.0	.5
1900	100	4.4	5.6	89.7	.3

ที่มา : U.S. Bureau of the Census, Census of Population (Washington, D.C. : Government Printing Office, 1910 - 1970).

ผลลัพธ์ก็คือภาคใต้มีระบบสังคมและเศรษฐกิจเฉพาะของตนเอง อันสืบเนื่องมาจากอาชีพการทำไร่ขนาดใหญ่เพื่อการค้าและใช้แรงงานทาส ในสมัยแรกระบบนี้อยู่แถบชายฝั่งของรัฐเวอร์จิเนียและบริเวณใกล้เคียงในรัฐแมริแลนด์และนอร์ธแคโรไลนา แต่ต่อมาเมื่อระบบการทำไร่เพื่อการค้าขยายตัวออกไป ระบบทาสก็แผ่ออกไปด้วย ในภาคเหนือที่ไม่มีการเกษตรประเภทนี้ ทาสเป็นสิ่งผิดกฎหมาย

ในเมื่อทาสที่เรากล่าวถึงหมายถึงคนผิวดำที่นำมาจากแอฟริกา ดังนั้น การกระจายของชาวอเมริกันผิวดำจึงอยู่กันหนาแน่นในภาคใต้ของประเทศ แต่จะมีหนาแน่นเป็นพิเศษในบางบริเวณ ไม่ได้กระจายสม่ำเสมอทั่วทั้งภาคใต้ ในบางบริเวณของภาคใต้ เช่น แอปปะเลเซียนตอนใต้ รวมทั้งขอบตอนในของเซพติมอนด์ เขตที่สูงตอนใน (โอฮาร์ค) บางส่วนของชายฝั่งอ่าวเม็กซิโก ตอนล่างของเท็กซัสเป็นบริเวณที่ไม่มีคนผิวดำเลยหรือมีอยู่ไม่มากนัก คนผิวดำประมาณ 1/7 อาศัยอยู่นอกเขตภาคใต้ในฐานะคนอิสระ (ไม่ใช่ทาส) หรืออยู่ในเมืองใหญ่ที่ไม่มีความกตัญญูด้านสังคมเท่าในภาคใต้

ภายหลังสงครามกลางเมือง การกระจายของคนผิวดำยังไม่เปลี่ยนไปจากเดิมมากนักแม้จะไม่มีทาสอีกต่อไปตามกฎหมาย แต่คนผิวดำที่เป็นอิสระเหล่านี้ก็ยังคงประกอบอาชีพรับจ้างทำงานในไร่ เช่นเดิม การที่เคยใช้ชีวิตทั้งชีวิตเป็นทาสมาก่อนโดยไม่ได้รับการฝึกฝนให้ทำงานอย่างอื่นอย่างเป็นอิสระและการที่ไม่มีที่ดินหรือเงินทุนของตนเอง จึงทำให้คนผิวดำเกือบทั้งหมดยังคงอยู่อย่างเดิม บางคนอาจขอเช่าที่ทำมาหากินจากเจ้านายเดิม และยังคงอยู่ในดินเดิมที่เคยอยู่ต่อไป

พอดัง ค.ศ. 1900 คนผิวดำส่วนใหญ่ยังไร้อำนาจและต้องเช่าที่ทำกรเกษตรหรือรับจ้างทำงานในไร่ พอดังสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงที่การอพยพเข้าของคนผิวขาวจากยุโรปลดน้อยลงมาก ในตอนนี้เองที่คนผิวดำเริ่มมีโอกาสหางานทำนอกภาคใต้ได้ กล่าวคือเข้าทำงานแทนที่คนผิวขาวที่หาได้น้อยมาก แม้ว่าช่วงที่เกิดเศรษฐกิจตกต่ำในทศวรรษ 1930 จำนวนคนผิวดำที่อพยพจะลดน้อยลงไปบ้างก็ตาม แต่การอพยพก็ยังคงมีอยู่ จนถึงปัจจุบันเราจะพบคนผิวดำอยู่ในเมืองทั้งในภาคใต้และภาคเหนือจำนวนมากยิ่งขึ้น (ดูตาราง 12.5)

การอพยพของคนผิวค้ำมีผลตามมาหลายประการ คนผิวค้ำจำนวนไม่น้อย
 ที่ได้ปรับปรุงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของตนให้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่ความก้าวหน้าของ
 กลุ่มคนผิวค้ำทั้งกลุ่มเป็นไปอย่างช้า ๆ และมีอุปสรรคอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่อพยพนั้นมักเป็น
 พวกที่มีหัวก้าวหน้ามีการศึกษาคิดว่า มีแรงจูงใจมากกว่าพวกที่อยู่กับที่ไม่ย้ายไปไหน
 เมื่อคนดี ๆ ย้ายออกไปหมดก็มีผลทำให้เกิดการสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่น
 นั้น ๆ ในขณะที่เกี่ยวกับคนผิวค้ำที่ย้ายเข้ามาอยู่ในชุมชนเมืองปรากฏว่ายังขาดฝีมือและ
 ความชำนาญที่ต้องการสำหรับงานในเมืองยิ่งไปกว่านั้นความล่าช้าเชิงทางด้านชีวและ
 ความไม่เสมอภาคทางสังคม ทำให้คนผิวค้ำเหล่านี้ไม่อาจหาบ้านพักที่เหมาะสม ขาดการศึกษา
 ที่ดี หรือไม่มีโอกาสทางเศรษฐกิจเท่าที่ควร ผลที่ตามมาคือการเกิดแหล่งเสื่อมโทรม
 ที่มีลักษณะโครงสร้างต่างไปจากคนอื่นและดูเหมือนจะไร้ความหวังสำหรับอนาคตด้วย

ถ้าจะพิจารณาการกระจายที่อยู่อาศัยของคนผิวค้ำในชุมชนเมืองแล้ว จะพบว่า
 ลักษณะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความอ่อนแอทางด้านเศรษฐกิจและฐานะทางสังคม ทั้งนี้
 เราจึงพบว่าคนผิวค้ำส่วนใหญ่จะอยู่หนาแน่นใกล้ชิดกันในย่านที่อาคารบ้านเรือนค่อนข้างเก่า
 เสื่อมโทรม ส่วนใหญ่จะเป็นบริเวณที่คนผิวขาวหนีย้ายออกไปอยู่แถบชานเมืองแทน ค้วยเหตุนี้
 ย่านใจกลางเมืองใหญ่จึงมีคนผิวค้ำมากกว่าคนผิวขาวมากยิ่งขึ้นทุกขณะ ในขณะที่เราจะพบว่า
 พลังของคนผิวค้ำในเมืองมีมาก ซึ่งสะท้อนออกมาในรูปของการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีผิวค้ำ
 ที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น แต่มักจะเป็นนายกเทศมนตรีของเมืองศูนย์กลางไม่ใช่ชุมชนชานเมือง

ผลการตัดสินคดีของศาลฎีกาในปี ค.ศ. 1954 ระบุว่าคนผิวค้ำมีสิทธิเท่าเทียม
 คนผิวขาวทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการเลือกบริเวณ
 ที่อยู่อาศัย ทั้งนี้ตามหลักของรัฐธรรมนูญที่ว่า "ทุกคนถูกสร้างมาเท่าเทียมกัน" (All men
 are created equal.) ผลการตัดสินครั้งนั้นนับว่าเป็นสัญลักษณ์ในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ
 ผิวของอเมริกา อย่างไรก็ตามการต่อสู้ให้ไ้มาเพื่อความเสมอภาคทางสังคมและเศรษฐกิจ
 ของคนผิวค้ำนั้นได้เริ่มต้นก่อนหน้านี้ ตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ได้มีขบวนการที่เรียกว่า
 "ใต้ใหม่" (New South) ที่มุ่งสนับสนุนให้มีการปรับปรุงความเข้มแข็งของการเป็น

เมืองอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจของภาคใต้ ผู้ที่คัดค้านแนวความคิดนี้เกรงไปว่าจะเกิดความหายนะทางสังคมและวัฒนธรรมซึ่งเป็นผลจากการมีสังคมแบบเมือง-อุตสาหกรรม เพราะจะหมายถึงการปะปนผิวในแรงงาน คนผิวดำจะมีความรู้สึกรักพวกพ้องมากขึ้น และการยกระดับการศึกษาให้สูงขึ้นก็อาจจะทำลายฐานะของสังคมเกษตรกรรมของภาคใต้ลงได้ ซึ่งความกลัวเหล่านี้มีส่วนที่เป็นจริงนั่นคือคนผิวดำเริ่มมีความหวังที่จะไต่เต้าไปสู่สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่ดียิ่งขึ้นและพยายามเรียกร้องที่จะฝ่าฝืนออกจากระบบเกษตรแบบเก่าที่เป็นเสมือนกำแพงแยกซึ่งพวกตนออกจากความเจริญของประเทศ การอพยพย้ายถิ่นจากชนบทไปสู่เมืองไม่ว่าจะเป็นเมืองในภาคใต้หรือภาคเหนือก็ตาม เป็นวิธีการหนึ่งของการฝ่าฝืนดังกล่าว และการอพยพนี้ถูกกระตุ้นโดยพลังมากมายทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

3. ปัญหาเกี่ยวกับเอกลักษณ์และการรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของแคนาดา

ปัญหาดังกล่าวของแคนาดาสืบเนื่องมาจากการที่ประเทศนี้มีผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส ผู้ที่สืบเชื้อสายอังกฤษมีจำนวนมากกว่า ดังนั้นจึงมีส่วนในการเมืองการปกครองตลอดจนเศรษฐกิจของประเทศมากกว่าชาวแคนาดาเชื้อสายฝรั่งเศส ในขณะที่เกี่ยวกับชาวแคนาดาเชื้อสายฝรั่งเศสยังคงรักษารัฐธรรมนูญ และลักษณะเฉพาะของตนไว้อย่างแน่นเหนียว (คูตาราง 12.4)

ชาวฝรั่งเศสได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในบริเวณลุ่มน้ำเซนต์ลอเรนซ์ตอนล่างและต่อมาได้ขยายไปอยู่บริเวณที่เรียกว่า อาเคเคีย รอบ ๆ อาวฟันดี (Fundy) จำนวนชาวฝรั่งเศสที่เข้ามามีน้อย อาชีพสำคัญคือค้าขนสัตว์และทำการประมง พอถึงปี ค.ศ. 1763 ชาวอังกฤษเข้ายึดดินแดนที่ฝรั่งเศสยึดครองในแองโกลอเมริกาจะมีก็แต่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ที่ยังรักษารัฐธรรมนูญของฝรั่งเศสอยู่ ชาวอังกฤษอนุญาตให้เกษตรกรชาวฝรั่งเศสคงอยู่เหมือนเดิม การประกาศอิสรภาพของสหรัฐจากฐานะการเป็นอาณานิคมของอังกฤษใน ค.ศ. 1776 ทำให้คนอังกฤษที่ยังจงรักภักดีต่ออังกฤษอพยพจากสหรัฐขึ้นไปอยู่

บริเวณโนวาสโกเทียและนิวฟันแลนด์ ชาวอังกฤษเหล่านี้มีจำนวนมากพอที่จะตั้งเป็น อาณานิคมใหม่ในนามของนิวบริตันสวิก ชาวอังกฤษบางกลุ่มก็ตั้งถิ่นฐานลึกเข้าไปตอน ในของออนตาริโอ การที่มีชาวอังกฤษอพยพเข้ามาอยู่เป็นจำนวนมากนี้เอง ยิ่งทำให้ สถานะของคนเชื้อสายฝรั่งเศสค่อยลงกว่าเดิมเว้นเฉพาะบริเวณลุ่มแม่น้ำเซนต์ลอ เรนซ์ ทางค่านล่างเท่านั้นที่อิทธิพลของชาวฝรั่งเศสยังคงอยู่เช่นเดิม

ชาวฝรั่งเศสเหล่านี้ยังคงดำรงเอกลักษณ์ของตนต่อมาจนถึงปัจจุบัน ใช้ภาษา ฝรั่งเศสเป็นภาษาแม่ นับถือศาสนาโรมันคาทอลิก ซึ่งต่างจากชาวอังกฤษที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาพูดและเขียน นับถือศาสนาโปรเตสแตนต์ ยิ่งไปกว่านั้นชาวแคนาดาเชื้อสาย ฝรั่งเศสยังถูกกล่าวถึงอย่างไม่ค่อยถูกต้องของยุคิทธิธรรมนัก ว่าเป็นคนหัวโบราณ บ้านนอก ชาวนา ไม่รู้จักเปลี่ยนแปลงและมีอัตราการเกิดสูง คิวเบคมีประชาชนประมาณร้อยละ 80 ที่มีเชื้อสายฝรั่งเศส ประชาชนประมาณร้อยละ 75 เป็นชาวเมือง มีอุตสาหกรรม หลายประเภทและมีรายได้สูงเป็นอันดับสองของประเทศรองจากออนตาริโอ แน่นอนคิวเบค นั้นถือว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของระบบเศรษฐกิจของแคนาดาทั้งหมด จริงอยู่ที่ว่าครั้งหนึ่ง คิวเบคมีลักษณะเป็นสังคมเกษตรกรรมมากกว่าในปัจจุบัน มีอัตราการเพิ่มของประชากรสูง จนทำให้ชาวแคนาดาเชื้อสายอังกฤษเกรงไปว่าพวกเชื้อสายฝรั่งเศสจะมีจำนวนมากเกินกว่า พวกตน อย่างไรก็ตามในปัจจุบันเมื่อชาวแคนาดาเชื้อสายฝรั่งเศสได้เรียนรู้ชีวิตแบบ เมืองมากขึ้น ปรากฏว่าอัตราการเกิดของคนกลุ่มนี้กลับต่ำกว่าอัตราเฉลี่ยของประเทศเสียอีก หากคนกลุ่มนี้ยังมีการอพยพออกไปอยู่ที่อื่น อาจหมายถึงการลดจำนวนประชากรของตนลง กว่าเดิมก็ได้

ถึงแม้ว่าชาวแคนาดาเชื้อสายฝรั่งเศสประมาณร้อยละ 70 จะเป็นชาวเมือง ก็ตาม โครงสร้างทางอาชีพของพวกเขาก็ยังต่างไปจากของพวกที่มีเชื้อสายอังกฤษ แม้จะมี อำนาจในทางสังคมและการเมือง แต่ทางด้านการประกอบอาชีพแล้วปรากฏว่าผู้คนเชื้อสาย ฝรั่งเศสส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรหรือแรงงานไม่มีฝีมือ พวกเขายึดมั่นในเอกลักษณ์ทางค่าน

ภาษาและศาสนาอย่างมั่นคง และนี่เป็นสาเหตุที่แคนาดามีภาษาราชการ 2 ภาษาคือ
ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส มีพวกหัวรุนแรงบางกลุ่มถึงกับเรียกร้องให้มีการแยกตัวเป็นอิสระ
ของกลุ่มเชื้อสายฝรั่งเศส

นอกจากชาวแคนาดาเชื้อสายอังกฤษและฝรั่งเศสแล้ว ยังมีชาวแคนาดา
เชื้อสายโปแลนด์ เยอรมัน และอิตาเลียน ตลอดจนเชื้อสายเอเชียอีกด้วย

ตาราง 12.4 ประชาชนชาวแคนาดาจำแนกตามภาษาทั้งเคมปี ค.ศ. 1981

ภาษา	จำนวน
อังกฤษ	14,918,445
ฝรั่งเศส	6,249,095
อิตาเลียน	528,775
เยอรมัน	522,855
ยูเครเนียน	292,265
อินเดียน, อินุท	166,575
จีน	224,030
โปรตุเกส	165,510
อื่น ๆ	1,275,630

ที่มา : Canada Yearbook (Ottawa : Dominion Bureau of Statistics,
1982).

4. ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและแคนาดา

การที่แคนาดาตั้งอยู่ติดกับสหรัฐอเมริกานั้นมีผลอย่างยิ่งต่อเอกลักษณ์ของประเทศ แม้จะเป็นประเทศที่มีพื้นที่ใหญ่ที่สุดประเทศหนึ่งของโลก แต่แคนาดามีพลเมืองเพียง 24 ล้านคน แคนาดามีทรัพยากรธรรมชาติหลายประเภทที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ป่าไม้ น้ำ และแร่ธาตุ แม้ว่าทางด้านการเกษตรกรรมจะทำให้ค่อนข้างจำกัดเนื่องมาจากอากาศที่หนาวเย็น ถ้าพิจารณาถึงสถานการณ์ที่ประเทศหนึ่งมีวัตถุดิบมาก และประเทศเพื่อนบ้านมีอุตสาหกรรมก้าวหน้า ผลก็คือทั้งสองประเทศย่อมจะมีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นในทางเศรษฐกิจ แคนาดาและสหรัฐอเมริกาได้เป็นคู่ค้าที่สำคัญที่สุดของกันและกัน นอกจากนั้นจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในแคนาดาที่เป็นสาขาหรืออยู่ในอาณัติของบริษัทแม่ในอเมริกาก็มีมากขึ้นด้วย (ประมาณร้อยละ 40) ความสัมพันธ์ทางการค้าที่มีอยู่ส่วนใหญ่จะเป็นในรูปของการนำเอาทรัพยากรธรรมชาติมาผ่านกระบวนการผลิต ชาวแคนาดาเองตระหนักถึงความสัมพันธ์ในเชิง "อาณานิคม" ระหว่างตนกับสหรัฐ ทั้งนี้จึงหาวิธีแก้ไขโดยการให้ภาษีเข้าช่วยโดยมีความหวังว่าจะกระตุ้นให้เกิดโรงงานอุตสาหกรรมให้มากขึ้นในแคนาดา และผลก็คือบริษัทแม่ของอเมริกาเข้ามาเปิดสาขาในแคนาดาแทนหรือผูกถืออย่างหนึ่งแคนาดายังไม่อาจแก้ภาพพจน์เกี่ยวกับเอกลักษณ์ของตนได้ ความพยายามใด ๆ ที่จะแปรเปลี่ยนทิศทางการค้าไปจากสหรัฐอเมริกาคงจะเป็นไปไค้ยากและอาจมีผลกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ทางการเมือง และต่อเศรษฐกิจของแคนาดาเองเป็นอย่างมาก

สรุป

แคนาดาและสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่และมีทรัพยากรจำนวนมากศาสตร์ทั้งคู่ ทั้งสองประเทศประสบความสำเร็จที่ทำให้ประชากรส่วนใหญ่อยู่ดีกินดี และกลายเป็นประเทศมหาอำนาจของโลก แน่นนอนที่จุดประสงค์ของทั้งสองประเทศคือการดำรงความเป็นหนึ่งของตนไว้ การพัฒนาประเทศนำไปสู่การค้นพบเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่อาจมีประโยชน์แก่มนุษยชาติทั่วโลก แต่ในทางปฏิบัติไม่ค่อยจะเป็นเช่นนั้น เพราะตามความเป็นจริง

แล้วทรัพยากรจากประเทศกำลังพัฒนาได้ถูกใช้เพื่อบำรุงความสุขสบายและการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจของสหรัฐและแคนาดา ถ้าหากว่าประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายได้พัฒนาและใช้ทรัพยากรมากยิ่งขึ้นแล้ว ยังเป็นปัญหาว่าประเทศทั้งสองจะนำทรัพยากรมาจากที่ใด และที่มีอยู่ในประเทศของตนเองนั้นเพียงพอที่จะเลี้ยงดูคนหรือไม่ ปัญหานี้เป็นเรื่องน่าสนใจมาก

กระบวนการอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในแองโกลอเมริกาเกิดขึ้นต่างกัน สำหรับสหรัฐอเมริกา มีคนอพยพเข้าไปมากกว่า และมีส่วนช่วยให้สหรัฐได้พัฒนาความร่ำรวย ได้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างเกิดประโยชน์เต็มที่ อย่างไรก็ตามในขณะที่สหรัฐได้มาถึงจุดที่ว่าค่าใช้จ่ายและจำนวนสินค้าที่เป็นอุปทานนั้นมีจำนวนไม่พอที่ส่งเสริมการเติบโตอีกต่อไป หรืออาจถึงขั้นทำให้การเติบโตหยุดอยู่กับที่ ซึ่งตรงข้ามกับกรณีของแคนาดาที่จะมีอิสรภาพทางเศรษฐกิจและมีการเติบโตทางเศรษฐกิจขึ้นมาได้ต่อเมื่อจำนวนประชากรมีมากและขยายตัวออกไปมากกว่านี้

สำหรับปัญหาภายในของประเทศทั้งสองรวมไปถึงความต้องการรวมคนกลุ่มน้อยเข้าด้วยกันในสังคม ในขณะที่สหรัฐก้าวหน้า มีคนบางกลุ่มและภูมิภาคบางแห่งที่ไม่ได้ก้าวหน้าตามไปด้วย จำเป็นจะต้องใช้วิธีการที่มีประสิทธิภาพเพื่อรวมเขตที่ยากจนเหล่านั้นให้เข้ากับระบบเศรษฐกิจของประเทศ

สังคมอเมริกันจำเป็นต้องมีการปรับตัวอีกบ้าง การเติบโตของชุมชนอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นเมกะโพลิสในหลาย ๆ บริเวณนั้น หากขาดงานบริหารที่ดีก็จะมีปัญหาตามมามากมาย งานบริหารนั้นรวมถึงโครงการให้ความสะดวกต่าง ๆ อาทิ น้ำ การขนส่ง ภาษี และการพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งอาจจะต้องขยายงานออกไปพ้นเขตเมืองที่เราเคยยึดเป็นหลักในสมัยก่อน ๆ เนื่องจากในปัจจุบันขอบเขตของเมืองที่แน่นอนนั้นยากที่จะกำหนดลงได้ในบริเวณเมกะโพลิส

คำถามท้ายบทที่ 12

1. จงกล่าวถึงปัญหา "เขตแอมแปอะเอเซียนที่ยากจน" ทั้งในเชิงภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์ พร้อมทั้งกล่าวถึงวิธีที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกา พยายามหาทางแก้ไขปัญหาค้างกล่าว
2. ปัญหาชนกลุ่มน้อยมีทั้งในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา จงอภิปรายถึงปัญหานี้ในทั้งสองประเทศ
3. ที่ว่าแคนาดาพยายามแสวงหาเอกลักษณ์ของคนนั้นหมายความว่าอย่างไร และมีวิธีการอย่างไร